

Maandag 12 September

Skrifgedeelte: 2 Johannes 1:4-13

Fokusgedeelte: 2 Johannes 1:7

Die dwaling van Docetisme

Die Nuwe Testament dui aan dat die ontkenning van die ware menslike natuur van Jesus begin het gedurende die leeftyd van die apostels. Spesifiek die dwaalleer van docetisme. Die term *docetisme* is afgelei van die Griekse werkwoord *dokeō*, wat beteken “lyk” of “verskyn”. Dus dui die naam van die dwaalleer op die lering dat Jesus nie ’n werklike liggaam gehad het nie. In plaas daarvan het dit gelyk asof Hy net liggaamlikheid besit. Sy liggaam was ’n illusie, iets wat eg lyk, maar eintlik glad nie ’n deel van die fisiese orde was nie.

Vandag se teks dui aan dat die apostels self teen die einde van die eerste eeu die docetisme moes konfronteer. In 2 Johannes 7 sê die apostel Johannes dat dit ’n valse lering is om te ontken dat Jesus Christus “in die vlees” gekom het. Hy verwys na docetiese lering of ten minste na lering wat later sou uitloop op volwaardige docetisme. Voordat Johannes gesterf het, moes hy die kerk daaraan herinner dat die Seun van God in die vlees gekom het, dat Hy ’n ware menslike natuur besit wat ’n ware menslike liggaam insluit.

Die kragtige vorm van docetisme, wat sê dat die fisiese liggaam van Jesus bloot ’n illusie was, hou nie meer ’n direkte bedreiging vir die kerk in nie. As gevolg van onlangse ontkenning van die godheid van Christus, is dit maklik vir ons om so gefokus te raak op die verdediging van sy godheid dat ons sy menswees verwaarloos.

Die docetisme het die ware menslikheid van Christus verwerp weens die idee dat die fisiese wêreld inherent gebrekkig is. Bybelse Christendom bevestig iets anders. Alhoewel die skepping tans verval het, het God dit oorspronklik baie goed gemaak. Daar is dus geen inherente struikelblok vir die Seun van God om Homself in die menswording te verenig nie. Ons hoef die geskape orde nie te minag nie, want God sal dit verlos.

Sing: Skrifberyming 4:3, 4, 7

Ds. GD Oosthuizen (Orrie) (Uitschot)